

Phần 8

Allison Cox kiểm tra lại địa chỉ và số đến lần thứ hai, không chắc là mình đã tìm đúng dãy nhà toa moóc hay chưa. Anson chưa bao giờ cho cô bé biết cậu và mẹ cậu sống ở căn nào. Khi cô hỏi người quản lý, một phụ nữ chỉ ra phía sau công viên, và nói, “Cherry ở căn cuối đó. Số 15. Khi nào gặp bà ấy, nói giúp cô là tiên nhà của bà ấy đã quá hạn rồi nhé?”.

“À...”.

Người phụ nữ cau mày. “Thôi bỏ đi, nhóc. Ta sẽ tự mình giải quyết với bà ấy sau”.

Hồi hộp pha lẫn lo lắng, Allison bước lên các bậc thang lung lay của căn nhà số 15. Ý nghĩ Anson sống trong điều kiện nghèo nàn như thế này khiến tim cô quặn thắt. Sau một thoáng ngập ngừng, cô bé gõ gõ vào cánh cửa mỏng.

“Ai đó?”, người phụ nữ bên trong hét lên.

“Allison Cox”. Cô bé nói to hết mức có thể mà không phải hét lên.

Cánh cửa chậm chậm mở ra. Mặc bộ quần áo xộc xệch, mẹ Anson đứng phía bên kia của cánh cửa kính, tay cầm điều thuốc. Tóc bà ấy rũ xuống và cúi bần, như thể bà ấy đã không ra ngoài trong một thời gian dài.

“Cô là ai và cô muốn gì?”, bà ta tra hỏi. Một tay chống hông, tàn thuốc rơi xuống nền nhà khi bà ta búng điều xì gà tanh tách.

“Cháu là một người bạn của Anson”, Allison giải thích. “Cháu...”. Cô bé hạ giọng đề phòng có ai đó nghe thấy họ đang nói chuyện. “Anh ấy gọi điện cho cháu và cháu nghĩ có lẽ bác muốn biết anh ấy hiện ra sao”.

Mẹ Anson cười ngật nghèo như thể lời Allison nói khiến bà ta buồn cười. “Chắc rồi”, bà nói, mở khóa cánh cửa kính. “Vào trong này và nói cho ta nghe cô biết gì về thằng con hoang khốn kiếp đó”.

Allison thấy nóng mặt trước những lời Cherry thốt ra. Cô bé phải cưỡng lại sự thôi thúc trả đũa bà ta bằng câu gì đấy. Nếu Anson là một đứa con hoang khốn kiếp, thì người đàn bà này phải là người chịu trách nhiệm chứ. Nhấn nhẹn, Allison bước vào bên trong. Căn nhà là một mớ lộn xộn không thể tả nổi. Bồn rửa chén trong bếp đầy chén đĩa dơ và rác bần vương vãi khắp kệ bếp. Phòng khách thì rõ ràng là không được dọn dẹp suốt nhiều tháng trời.

Một mùi ẩm mốc, ôi thiu bốc lên nồng nặc - chai rượu ụyt-ky làm từ lúa mạch đen nằm lăn lóc, đổ cả ra ngoài, quện với khói thuốc tạo thành một mùi dơ bẩn không chịu nổi. “Cảm phiền nhé, chỗ này hơi lộn xộn một tí”, Cherry nói và hắt hàm. “Hôm nay người giúp việc nghỉ làm”.

Allison mỉm cười ngượng nghịu trước lời nói đùa chông chế của mẹ Anson.

Bà ta dọn đồng tạp chí mua sắm vớ vẩn ra khỏi ghế ngụ ý Allison nên ngồi xuống đó. “Nó đang ở đâu?” bà ta tra vấn trước khi Allison kịp yên vị.

“Anh ấy... uhm... không nói”.

“Cô có nói cho nó biết là Cảnh sát trưởng đang tìm kiếm nó không?”.

“À không... Dường như anh ấy đã biết chuyện đó rồi”.

“Lần này thì nó sẽ vào tù thôi”.

“Thưa bà Butler, Anson không ra tay phóng hỏa”.

Người đàn bà cười khẩy. “Thứ nhất, tôi chưa bao giờ làm bà này bà nọ gì cả, thứ hai cô và tôi đều biết chính Anson đã gây họa mà. Cô không cần phải vì tôi mà giả vờ nữa, nhóc ạ. Con trai tôi thích lửa. Lúc mới lên sáu, nó chơi diêm quẹt và suýt chút nữa là thiêu trụi căn nhà này rồi. Và khi mười tuổi, nó và đám bạn châm lửa đốt một bụi cây khiến tôi va vào một đồng rắc rối. Việc kế tiếp mà tôi biết là Tổ chức bảo trợ trẻ em quần tôi nát nước cứ như tôi là kẻ đốt que diêm đó vậy”. Bà ta dừng lại và rít một hơi thuốc dài, rồi dụi nó vào cái gạt tàn thủy tinh đầy tàn và đầu lọc thuốc lá nằm ép lên nhau, tràn cả ra ngoài. “Năm ngoái tự nó đẩy mình vào rắc rối vì đốt cháy cái nhà kho trong công viên. Theo tôi thì nó càng ngày càng gây ra những đám cháy lớn hơn. Bắt đầu từ lúc nó còn bé và việc này chưa bao giờ dừng lại cả”. Khi nói xong, bà bước đến mở cửa tủ lạnh. “Muốn uống bia không?”.

Allison chậm chậm trả lời. “Không, cháu cảm ơn ạ”.

Mẹ Anson chộp lấy một chai, mở nắp và nốc một hơi. “Vấn đề là”, bà ta nói mà không buồn nhìn Allison, “tôi chưa bao giờ là một người mẹ tốt”.

Allison không nói gì, mặc dù cô bé đồng ý với lời tự nhận xét của Cherry.

“Cô nói nó gọi cho cô hả?”.

“Dạ”.

“Nó muốn gì?”.

Allison ghét khi phải nói ra điều này quá. “Anh ấy không muốn gì hết. Anh ấy nói anh ấy gọi vì muốn nghe giọng cháu. Anson bảo anh ấy không hề phóng hỏa”.

“Và cô tin nó?”.

“Cháu tin anh ấy”.

“Cô nói với Cảnh sát trưởng là nó gọi điện cho cô?”.

“Không”. Chính xác thì không phải cô. Là mẹ cô đã liên lạc với Cảnh sát trưởng Davis.

“Tốt”, bà ta nói và gạt đầu đồng tình. “Nếu nó có gọi cho cô nữa, đừng báo cảnh sát nhé?”.

Allison không thể hứa trước điều gì, vì thế cô không trả lời.

“Nó viết thư cho tôi”, Cherry nói, lắc lắc bao thuốc lấy ra một điếu khác.

Allison nhồm lên. “Bác có địa chỉ không ạ?”, cô bé hỏi đầy phấn khích.

“Ước gì tôi có. Thằng khốn đó nợ tôi tiền”.

“Cháu đọc lá thư được không ạ?”. Allison nài nỉ.

Mẹ Anson nhún vai. “Nó quanh quẩn đâu đây thôi”.

Bà ta bước đến lò nướng, lục lọi trong đồng hóa đơn và tờ bướm cao ngất cho đến khi tìm thấy thứ cần tìm. Bà ta đưa phong bì cho Allison. Allison đứng dậy, nhưng trước khi kịp cầm lấy, Cherry giật nó ra khỏi tầm tay cô. “Cô sẽ không đề cập chuyện này với bọn cớm chứ?”.

“Không đâu ạ”, Allison hứa, tim cô đập thành thịch. Cherry đưa cho cô lá thư.

Ngồi xuống, Allison bóc tờ giấy chiếc ra khỏi bì thư và đọc.

“Mẹ thương yêu.

Con nhờ một người bạn gửi thư này cho mẹ. Đừng tốn công tìm kiếm con làm gì vì con không ở gần bưu điện đóng dấu bức thư này đâu”.

Allison dừng lại và xem xét kỹ bì thư, đóng dấu ở Louisiana. Cô rất ghét khi hiện tại anh ở cách xa cô quá nhưng lòng thì hy vọng những gì anh nói là thật.

“Con biết có lẽ mẹ giận lắm vì con đã lấy tiền của mẹ. Cũng gần năm trăm đô la. Con đã đếm kỹ số tiền đó và con sẽ trả lại từng xu cho mẹ ngay khi có thể. Con biết mẹ đang để dành tiền sửa bộ truyền động xe hơi. Con sẽ không lấy nó đâu nếu như con còn sự lựa chọn khác. Nếu mẹ đã hết giận, thì có chuyện này con muốn nói với mẹ. Con không hề phóng hỏa đốt nhà hàng Hải Đăng”.

Câu này được gạch dưới nhiều lần.

“Trong đời con từng làm nhiều chuyện ngu ngốc nhưng con không làm chuyện này. Tin con hay không... thì tùy ở mẹ. Con không biết liệu mình có thể viết thư cho mẹ nữa không, vì vậy mẹ hãy coi như đây là giấy xác nhận mượn nợ nhé - số tiền 497 đô 36 xu. Mẹ giữ gìn sức khỏe nhé, và nếu mẹ đủ thông minh thì hãy rời bỏ cái gã mà mẹ nghĩ là giống Tobey Maguire ấy đi. Hấn chỉ là một phiên bản xấu xa và không hoàn chỉnh mà thôi.

“Anson”.

Allison nhét lá thư vào trong phong bì. “Anson mượn bác gần năm trăm đô à?”, cô bé hỏi nhỏ. Điều đó giải thích tại sao anh không cần cô giúp đỡ tiền bạc.

Tuy vậy đã nhiều tuần qua cô chưa gặp lại anh. Số tiền đó không thể đủ cho Anson tiêu xài lâu như thế.

“Nó không mượn gì hết. Nó ăn cắp thì có”, Cherry nói, rít một hơi từ điều thuốc mới châm. “Tôi sẽ không bao giờ thấy số tiền đó nữa. Nó đã biến mất rồi và Donald cũng vậy luôn”. Bà lôi từ túi áo ra một tờ khăn giấy nhàu nát và xỉ mũi một cái rõ to. “Và thật sự thì anh ấy trông rất giống Tobey Maguire”. Dường như bà ấy đau buồn về chuyện Donald bỏ đi hơn việc con trai mình chạy trốn, Allison ngẫm nghĩ.

“Anson không mang điều gì tốt đẹp đến cho tôi ngoài rắc rối kể từ khi nó chào đời”, Cherry nói, đột nhiên giận dữ. “Sẽ tốt hơn nhiều nếu nó là con gái. Ngay cái lúc y tá bảo tôi vừa sinh con trai thì tôi đã biết rồi đây mọi chuyện sẽ chẳng hay ho gì. Nhưng vừa nhìn thấy nó, tôi biết mình sẽ giữ nó lại”. Bà ta nhún vai và rít một hơi thuốc nữa. “Thằng bé sẽ ngoan và sống sung sướng hơn nếu tôi giao nó cho người phụ nữ làm việc trong bang nuôi dưỡng. Bà ấy bảo mình có nhà cửa đàng hoàng và sẵn sàng chờ đón nó. Nhưng tôi đã không nghe bà ấy. Ôi trời ơi! Tôi nghĩ đứa con này do mình sinh ra và nó sẽ thương yêu mình”.

“Anson rất thương bác”.

“Ừ, đúng rồi”, bà lầm bầm. “Đó là lý do tại sao nó làm chuyện mà bất kỳ người đàn ông nào ta từng yêu đều làm. Nó bỏ đi và lấy đi từ ta một thứ gì đó. Mà trong trường hợp này là năm trăm đô. Lẽ ra thì nó nên mang chiếc xe võ bộ truyền động này đi luôn với nó cho rồi”. Bà dụi điều thuốc hút dở xuống đất. “Mà năm trăm đô đó cũng không đủ thay cái mới”.

“Trừ chuyện đó ra thì Anson là một người tuyệt vời”, Allison buộc phải nói thế. “Anh ấy cũng rất thông minh. Anh ấy giỏi môn ngôn ngữ học và khoa học. Anh ấy có thể đạt được điểm số cao nhất lớp”.

Mẹ Anson chớp chớp mắt như thể đây là một điều kinh ngạc, rồi lắc đầu quày quặt. “Vấn đề nằm ở chỗ, nó là một thằng đàn ông. Tôi chưa bao giờ có thể giữ chân một ai cả. Bố đẻ của nó đá đít tôi ngay khi tôi mang thai và rồi biến mất. Dù sao đi nữa thì sau đó tôi cũng phát hiện ra ông ta có gia đình rồi”.

“Cháu rất tiếc”.

Ừ, mà ông ta cũng không phải là sai lầm đầu tiên hay cuối cùng của tôi đâu”. Bà nốc thêm một hơi bia. “Cô cứ tự nhiên mà tin Anson nếu muốn”, bà ta nói, nhìn Allison và cười run rẩy. “Nó cần một người tin tưởng mình. Tôi không còn tin vào chính bản thân mình nữa, vì thế tôi chẳng có gì để mà tin nó”.

“Cháu yêu anh Anson”, Allison thú nhận.

Cherry nhìn ra chỗ khác trong một lúc, và Allison nghĩ cô bé thấy mắt bà ta ầng ậng nước. Khi quay lại, bà chĩa cái chai về phía cô.

“Đến lúc cô phải đi rồi đó”.

Allison gật đầu. “Vâng”. Trong cơn thôi thúc, Allison mở ví và lấy ra một tập giấy nhỏ. Xé một tờ, cô bé viết số điện thoại của mình lên giấy.

“Khi nào nhận được thêm tin tức từ Anson, bác gọi điện cho cháu chứ?”.

Cherry không trả lời.

“Cháu sẽ cho bác biết nếu anh ấy gọi cho cháu”.

Khi Cherry quay lưng đi, Allison đặt tờ giấy lên bàn và lặng lẽ rời khỏi nhà Anson.



Khi rời khỏi cuộc họp mặt câu lạc bộ làm vườn, Charlotte ghé qua nhà bà Helen bạn mình trên đường Poppy Lane. Ben đang chơi bài bridge với mấy ông bạn già và lát nữa họ sẽ gặp nhau để ăn món súp tại cửa hàng Pot Belly, một trong những nơi yêu thích của bà. Họ sẽ không bỏ lỡ món súp ngon lành đó. Tuy nhiên, Charlotte đã hứa với Helen Shelton sẽ tạt qua thăm bà ấy một lát trước bữa trưa. Helen đang đan một chiếc áo len dài tay hoa văn nổi cho đứa cháu gái duy nhất, bà ấy muốn Charlotte xem qua. Charlotte gần như có kinh nghiệm trong việc đan móc tất cả các mẫu mã, chủng loại, và kiểu hoa văn nổi không phải là ngoại lệ. Helen thấy đan cái áo dài tay này khó quá, còn Charlotte thì ngưỡng mộ bạn mình vì đã không chịu bó tay, mặc dù Charlotte phải hơn một lần tháo tung áo ra trước khi nghĩ được cách xử lý nó.

Cả Charlotte và Helen đều là góa phụ. Họ tình cờ quen nhau, nhưng tình bạn giữa họ ngày một gắn bó nhờ mối quan hệ với Trung tâm y tế Senior. Giờ thì Charlotte xem Helen là một trong số những người bạn tốt và thân thiết nhất của mình. Bà biết Helen đã ở Pháp trong suốt Chiến tranh Thế giới thứ hai, nhưng gần đây bà mới được biết Helen nằm trong lực lượng kháng chiến Pháp. Thông tin này đến với bà thật tình cờ, khi Charlotte vô tình nhìn thấy một bức hình đã ngã màu lúc đến thăm bạn mình. Bà hỏi Helen về chuyện đó, và với vẻ miễn cưỡng, như thể từng lời nói ra là do bị ép buộc, Helen giải thích rằng khi còn là sinh viên đại học, bà bị kẹt lại ở Pháp sau cuộc xâm chiếm của quân Đức. Quyết ủng hộ các nước đồng minh, bà gia nhập lực lượng kháng chiến Pháp, giúp các phi công Anh - Mỹ tìm đường về Anh quốc. Mặc dù Charlotte cố khai thác, dò hỏi thêm thông tin nhưng Helen lảng tránh. Theo bản năng, Charlotte nhận ra bạn mình không muốn nhiều người biết chuyện này. Người duy nhất mà Charlotte kể cho nghe là Ben. Tình bạn giữa Helen và Charlotte càng thêm khăng khít kể từ ngày đó.

Helen đón Charlotte tại cửa ngôi nhà xây dành cho hai hộ ở và lập tức dẫn bà vào bên trong để tránh cơn mưa phùn đang rào xuống. Không có ai dùng ô ở vùng tây bắc Thái Bình Dương này - các cư dân ở đây cũng không là ngoại lệ. Vì thế chiếc ô là dấu hiệu cho thấy đó chắc chắn là một du khách vừa lui tới.

Lúc này Charlotte đang ngồi uống trà trong phòng khách nhà Helen, bà xem xét kỹ lưỡng thân của chiếc áo len tay dài được đan vòng theo đường tròn. Đây là cách mà Charlotte đã gợi ý và dường như nó rất hữu hiệu.

“Các mũi đan khít với nhau rồi đấy”, Charlotte nói, nhìn sát vào chiếc áo. Bà gật đầu. “Làm tốt lắm”. Việc hai tay luồn hai sợi chỉ để đan là một kỹ năng phải qua rèn luyện, nhưng người đan sẽ nhanh chóng quen với thao tác này thôi. “Ruth sẽ sướng run lên khi thấy chiếc áo cho mà xem”.

“Tôi cũng mong như vậy”, Helen nói, lắc đầu. “Tôi không thể kể hết với bà số hàng chỉ đan mà tôi phải tháo ra đâu”.

“Bà làm tốt mà”.

Helen đặt tách trà qua một bên. “Ruth đính hôn rồi, tôi kể với bà chưa nhỉ? Tôi định đan tặng cháu mình cái gì đó đặc biệt cho đám cưới của nó”.

Vì Helen đã rất khó khăn mới đan xong chiếc áo len tay dài này, Charlotte lưỡng lự không muốn gợi ý một chiếc áo choàng để mặc ngoài áo cưới trong buổi làm lễ. Bà từng đan một mẫu của những năm 1970 và rất thích nó. Có lẽ bà phải tìm lý do để mình đan giúp cho Helen món quà này.

“Để tôi xem qua mấy kiểu của mình thử coi có thể chọn được mẫu nào”, Charlotte nói.

Helen mỉm cười cảm ơn bà bạn thân. “Tôi cảm kích quá. Bất kỳ gợi ý nào cũng được”.

Charlotte uống hết tách trà và chào tạm biệt Helen ra về, hẹn sẽ sớm đến thăm bà lần nữa. Charlotte mặc áo mưa vào, cầm chiếc túi xách to bước ra ngoài cơn mưa phùn lất phất của trời tháng Năm. Vì giá xăng tăng cao, Charlotte chọn cách đi bộ. May mắn là phòng họp Câu lạc bộ làm vườn, nhà của Helen và cửa hàng bán thức ăn chỉ nằm cách nhau vài dãy phố.

Lúc bà đến cửa hàng Pot Belly, Ben đã yên vị bên bàn và đang đọc thực đơn. Ngay khi thấy Charlotte bước vào, ông đứng dậy kín đáo hôn lên má và giúp bà cởi áo khoác. Phong thái lịch thiệp, đúng mực của Ben khiến Charlotte quý mến ông ngay từ lúc đầu tiên hai người gặp gỡ. Cung cách nhã nhặn như thế này không còn đóng một vai trò quan trọng trong các mối quan hệ xã hội ngày nay nữa, vì thế khi chúng còn tồn tại, bà nhìn nhận đó chính là biểu hiện của sự tôn trọng thật sự. Mà trong trường hợp của Ben, điều đó hoàn toàn đúng. Những cử chỉ quan tâm đó - như việc mở cửa, dìu bà lên xe, đi bộ trên vỉa hè - khiến bà cảm động. Bà và Ben đối xử với nhau lịch sự và chu đáo, vợ chồng

tương kính như tân. Cuộc hôn nhân đầu tiên của bà với Clyde, cũng được đánh dấu bằng những cử chỉ yêu thương nhỏ mà sâu sắc như thế.

“Buổi họp mặt thế nào?”, Ben hỏi sau khi dìu bà ngồi xuống ghế và trở về chỗ ngồi của ông.

Charlotte e ngại là trước sau gì ông cũng sẽ hỏi. “Em lại được bầu làm Chủ tịch”, bà nói, mặt hơi nhăn lại. “Đạo này mọi người bận lắm, và không ai muốn nhận vị trí này”.

Câu lạc bộ làm vườn không đòi hỏi nhiều thời gian ở bà, nhưng buộc bà phải xa ông hàng tháng trời.

Thái độ im lặng của ông khiến bà bối rối. “Anh có buồn không Ben?”.

Ben hạ thấp cuốn thực đơn xuống, hai mắt ông mở to trước câu hỏi của vợ. “Sao anh lại buồn chứ. Nếu anh là thành viên của Câu lạc bộ làm vườn, anh cũng sẽ bầu em làm Chủ tịch. Em là sự lựa chọn hoàn hảo. Em có óc tổ chức, thực tế, đáng tin cậy - và là người phụ nữ đặc biệt nhất mà anh từng gặp”.

Những điều ông vừa nói làm tim bà đập rộn rã những nhịp hân hoan. “Ôi Ben, em yêu anh quá!”. Mỉm cười, ông đặt cuốn thực đơn qua một bên. “Anh biết, và tự cho mình là người đàn ông may mắn nhất vì được em yêu”.

Cả hai cùng gọi món súp gà nấu với gạo mọc tự nhiên, cùng với hai khoanh to bánh mì nướng làm từ bột chua. Ông chủ nhà hàng có lần nói với Charlotte là món bánh mì khai vị này có nguồn gốc từ Alaska, xuất hiện cách đây hơn một trăm năm. Dù câu chuyện có thật hay không, thì bánh mì bột chua này vẫn có hương vị thơm ngon không loại nào sánh nổi.

“Anh đã ghé ngang nhà trước khi đến đây”, Ben bảo khi hai người sửa soạn ra về. “Justine gọi điện và hỏi xem liệu chúng ta có thể đến gặp nó tại ngân hàng trước một giờ được không”.

Charlotte chỉ mới được biết chuyện cháu ngoại mình trở lại làm việc bán thời gian cho Ngân hàng Quốc gia số một vài ngày trước đây. Trước đó Justine làm quản lý chi nhánh cho đến một thời gian ngắn sau khi cưới Seth. Bà thật sự hy vọng đôi vợ chồng trẻ này không gặp khó khăn tài chính, mặc dù bà nghĩ là cháu mình đang gặp rắc rối. Olivia kể với bà rằng Justine và Seth tạm thời đang nhận đền bù bảo hiểm. Bà linh cảm cháu ngoại mình trở về làm việc trong ngân hàng là chỉ để sắp xếp lại thời gian hơn là những lý do tài chính. Justine chưa bao giờ là một cô gái thích ngồi ì một chỗ.

Sau khi thanh toán tiền ăn, Ben giúp Charlotte mặc áo khoác vào và cả hai rời khỏi quán ăn. Dù thức ăn ở đây rất ngon, bà vẫn tiếc nhớ nhà hàng Hải Đăng. Nó đã trở thành một nơi thưởng thức ẩm thực nổi tiếng trong thành phố và bà rất tự hào về những điều mà Justine và Seth đã làm được. Bất kỳ bữa ăn nào của nhà hàng này cũng mang đến một trải nghiệm thú vị và đáng nhớ. Bà

không thể hiểu tại sao ai đó lại nhẫn tâm thiêu trụi nó. Bà buộc phải tin rằng đó là một hành động bạo lực ngẫu nhiên. Chắc chắn chẳng có ai mong ước cháu ngoại bà và Seth bị tổn hại nhiều như vậy.

Có lẽ vì hôm nay là thứ hai nên ngân hàng dường như không đông lắm. Justine ngồi sau bàn làm việc kê sát góc tường đằng xa và đứng bật dậy khi thấy ông bà bước vào.

“Chào ngoại”, cô nói, mỉm cười rạng rỡ. “Chào ông, Ben”. Cô bước đến hôn lên má Charlotte, dẫn họ lại bàn làm việc của mình. “Ông bà ngồi xuống đi”.

Charlotte nhớ cháu ngoại chưa bao giờ phải gọi mình đến ngân hàng một lần nào cả. Chắc hẳn Justine gặp khó khăn gì về tài chính đây. Justine dường như lảng tránh ánh nhìn của bà, như thể cô đang ngượng về chuyện gì đó.

“Có chuyện gì hả cháu?”. Charlotte hỏi, hai tay vịn chiếc túi đặt trên đùi bà, người chồm về phía trước.

“Ông ơi”, Justine nói, nhìn thẳng vào Ben. “Cách đây không lâu, ông có ký gửi một ngàn đô từ tám chi phiếu”.

“Đó là từ David, con trai của ông”, Charlotte giải thích trước khi Ben kịp mở miệng. Dù Ben không nói gì, nhưng Charlotte biết ông rất hài lòng trước thiện ý của David khi cố gắng trả cho bố một phần tiền đã mượn. Bố và con trai ghét nhau, Charlotte đã làm hết sức mình để họ xích gần nhau. Ben không ngăn cản những nỗ lực của bà tuy nhiên bà vẫn cảm thấy ông nghĩ chuyện đó phí thời gian thôi. Rõ ràng David là một đứa con ngỗ ngược.

“Tờ chi phiếu đã bị gửi trả lại - tài khoản không đủ với số tiền ghi trong tám séc”, Justine nói giọng nhỏ xíu. “Cháu xin lỗi. Ngay khi nhìn thấy tên, cháu đã chop lấy tờ séc và tự mình xử lý”.

Ben vẫn giữ thái độ bình thản. “Thật sự thì ta không thấy ngạc nhiên lắm. Ta có thể xin lại nó được không?”.

Justine đưa cho Ben, ông không thèm nhìn mà xé rệt nó ra làm hai.

“Ben!”. Charlotte sững sờ trước hành động của chồng. “Em chắc là phải có lời giải thích hợp lý cho chuyện này”.

“Vô ích thôi”, Ben nói, giọng trống rỗng, không cảm xúc. “Đáng lẽ ra anh nên nhận biết được bản chất của nó ngay từ lúc đầu. David liên tục gặp khó khăn về tiền bạc từ khi nó còn trẻ. Nó không bao giờ có thể trả cho anh những gì nó mượn, dù chỉ một xu. Đó là lý do tại sao anh từ chối cho nó mượn tiền thêm nữa”.

“Ôi trời”, Charlotte kêu nhỏ, buồn lòng thấy rõ khi mọi việc tự nhiên lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ thế này.

“Tình trạng thường xuyên thiếu hụt là lý do nó tìm đến Charlotte mượn tiền, điều này khiến ta cảm tức hơn bất kỳ điều gì mà nó từng làm trong đời”, Ben nói tiếp.

“Anh không thể để tiền bạc chen vào tình cảm được”, Charlotte khuyên nhủ. Bà giữ cho giọng mình không nặng tính chỉ trích khiến Ben phải phật lòng.

“Đừng hiểu lầm anh”, Ben nói, từng lời trĩu nặng u buồn. “Anh yêu mấy đứa con trai mình, cả hai chúng nó. Tuy vậy, David chưa bao giờ chịu trưởng thành và học cách chịu trách nhiệm. Lúc nào nó cũng cho rằng lỗi là của một ai đó, nó luôn luôn viện cớ đó chỉ là tình thế tạm thời, rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn. Và thay vì đối mặt với thực tế, nó lại tìm cách thoái thác hay chữa cháy sai lầm của mình một cách cầu thả. Sự thiếu chín chắn khiến nó càng ngày càng bế tắc, và mớ lý do nó đưa ra chỉ làm nó lún sâu vào đống nợ mà thôi”.

Charlotte đặt tay mình lên tay Ben. “Không phải lỗi của anh mà”.

“Cháu có gọi điện cho chú David”, Justine nói, cắt ngang cuộc đối thoại của ông bà.

Charlotte ngay lập tức hướng sự chú ý sang cháu ngoại mình.

Justine dường như không được thoải mái. “David hỏi liệu cháu có thể giữ tâm sức lại, chờ cho đến đầu tháng được không, và cháu đã làm thế”.

“Và khi cháu tra cứu dữ liệu lại thì mọi thứ vẫn y như thế. Nó bị trả về vì tài khoản ghi nợ không đủ một ngàn đô”, Ben kết thúc thay cho Justine.

Justine xác nhận điều Ben nói bằng cách gật đầu. “Cháu không thể chờ lâu hơn”.

“Dĩ nhiên là không rồi”, Ben trấn an cô bằng vẻ ngoài điềm tĩnh thậm chí gần như lừa được cả Charlotte. Tuy vậy, bà hiểu chồng mình quá rõ - và biết rằng Ben vừa buồn vừa xấu hổ.

“Nếu có bất kỳ điều gì như thế này xảy ra trong thời gian tới, đừng giúp nó nữa”.

“Cháu rất tiếc, thưa ông”, Justine nói, đầy cảm thông.

“Không, chính ta mới là người phải xin lỗi”. Ben đứng dậy.

“Cảm ơn cháu, Justine, vì đã cho ông bà hay”, Charlotte nói. Gật đầu chào lịch sự, Ben vịn nhẹ cánh tay Justine.

“Chúng ta nên gọi điện cho David”, Charlotte đề nghị khi họ rời khỏi ngân hàng. Bà vẫn cảm thấy ắt hẳn phải có lý do nào đó. Bà buộc phải tin như thế hoặc phải từ bỏ con trai Ben giống như ông ấy, mà điều này chính là chuyện bà muốn tránh. Đối với Charlotte, việc xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với con của Ben rất quan trọng.

Khi họ về đến nhà, Ben xin lỗi vợ và bỏ vào phòng ngủ. Sự thôi thúc phải đi theo ông quần lên trong lòng Charlotte. Bà biết ông cảm thấy khó chịu thế nào và ước gì mình có thể làm dịu đi nỗi thất vọng đang đè nặng tâm tư ông. Nhưng đồng thời, bà nhận ra rằng ông cần được yên tĩnh một mình.

Khi Charlotte bước vào bếp, đèn báo trên hộp thư thoại nháy sáng. Bà ấn nút tin nhắn và nghe tiếng David Rhodes, nói rõ ràng, rành mạch. “Bố, gọi điện ngay cho con khi bố về đến nhà nhé”. Ngay sau khi tin nhắn kết thúc, Ben cũng theo vào nhà bếp.

“Anh có nghe không?”, bà hỏi.

Ben gật đầu.

“Anh sẽ gọi cho nó chứ?”.

Ben lắc đầu quầy quậy. “Không ích gì đâu. Anh đã biết nó muốn gì rồi”.

Charlotte cũng thế. Chắc chắn rằng David gọi để xin lỗi. Anh ta sẽ không ngu đến nỗi hỏi mượn tiền thêm nữa. Tình cảnh này hẳn phải xấu hổ cho anh ta cũng như cho Ben lắm.

Điện thoại reng và Ben trừng mắt nhìn nó.

“Em nhắc máy nhé?”, Charlotte hỏi.

“Không”, Ben quát lên. “Là David đó”. Rồi, như nhận ra mình nói năng cọc lốc quá, ông ôm Charlotte vào lòng. “Con trai anh không thể nói mãi một điều mà anh đã nghe hàng trăm lần rồi. Nó hối hận - anh tin là thế - nhưng nó không bao giờ thay đổi đâu”.

“Ôi, Ben!”. Charlotte hiểu, bà thật sự rất hiểu. Cứ như là Ben đang nói về Will con trai bà. David sơ suất trong chuyện tiền bạc, còn Will thì lơ đãng trong chuyện tình cảm. Tình cảm với phụ nữ. Charlotte biết kiểu người đó, tuy nhiên bà chọn cách nhìn nhận khác và bỏ qua lỗi lầm của con mình. Bất cứ một bà mẹ nào cũng sẽ làm thế. Bà không rõ mình phải làm điều gì để cứu vãn, vì giờ đây thậm chí cuộc hôn nhân của Will cũng đã tan vỡ rồi. Bà cảm thấy mình không nên xen vào giữa con trai và con dâu. Thế nhưng Charlotte biết con trai bà không chỉ không chung thủy mà còn lợi dụng Grace, một phụ nữ gần gũi, thân thiết với bà như chính con gái ruột của bà. Phải, bà thừa nhận Grace cũng có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng bà trách con trai mình nhiều hơn là trách Grace. Không ai kể với bà chuyện xảy ra giữa họ, mà bà chẳng cần ai kể hết. Bà phát hiện Will chính là người mà Grace hẹn hò qua mạng. Cậu con trai đã kết hôn của bà làm Grace mê muội bằng những lời hứa hão huyền mà anh ta không hề có ý định thực hiện, và Grace đã nghe theo. Giờ thì cuộc hôn nhân của Will kết thúc và hẳn ta đổ lỗi cho Georgia, người phụ nữ đã cạnh bên hẳn suốt những tháng năm qua. Không, Charlotte thấm thía sự thất vọng mà con cái gây ra cho bậc làm cha mẹ hơn cả những gì Ben hiểu được.